

43

בשם יהוה
DISSERTATIO GRADUALIS,
HYPOTHESES IN
HISTORICAM
DE
PLURIBUS RAGNARIS
LODBROKIIS
PROPONENS,
QUAM,
CUM CONSENSU AMPLISS. ORD. PHIL.
AD REG. ACAD. UPSAL.
PRÆSIDE,
MAG. CAROLO
FRED. GEORGII,
HIST. PROFESS. REG. ET ORD.
PUBLICO CANDIDOR. EXAMINI MOD. SUBJICIT
STIPENDIARIUS POSSIETHIANUS,
OLAVUS TIBELIUS,
UPPLANDUS. ^{XII}
IN AUDIT. CAROL. MAJ. DIE ~~IX~~ MAJI
ANNI MDCCCLXIV.
HORIS ANTE MERIDIEM SOLITIS.

UPSALIE.

Fru Pastorstan,
Areborna och Dnygdåbla
Fru MAGDALENA
JULIANA TIBELIA,
Född
LINDMARCK,
Min Huldesta Moder.

Ha Hjälter, med sitt blod, bekräftat Sonlig lydnad!
Så bör, Min Hulda Mor! jag skatta för min prydnad,
At, fast med swaga ord, dock tolka ödmjukt nit
Öh wördsamt offra Er ett ringa prof af flit.
Men ace! jag finner frukt, hur' litet det lär vara.
Hur kan min wördnad all mot Eder ömhet swara?
At finna Dnygdens våg, Er Dnygð har gedi mig frukt,
Hwad will då denna frukt, mot det besvår i haft?
Jag wet, Min Hulda Mor! hwad stor och trågen möda,
Hwad kostnad, I Er gjordt, at wissig mig uppföda;
I har ej något spart; I har mig ömsint sköte;
Er omsorg om mitt wål har aldrig gjordt Er trött.
Du Magt, som skådar alt och minsta tanckar röner,
Förgåt ej mit begår, uppfyll Du mina böner!
Låt Du min Far och Mor i verld' så fågnas få,
At i Din Himmel ock De ewigt lefwa må.

Min Huldeste Moders

lydigste Son
LOOF TIBELIUS.

I. N. S. S. T.

§. I.

lar. Thormodi TORFÆI Islandi, celebris inter Danos Historiographi, quæ sint quamque præclara non in suæ tantum gentis, verum etjam in omnem, quæ illi inexplicabili serie innexa est, arctoam vetustioris ævi Historiam præmerita, haud facile latuerit quemquam, hiarum amantem literarum. Profecto illi debemus, quod, expurgatis Saxonis Grammatici sordibus atque explosis nugis, quæ diu multumque Septemtrionis feedaverant annales, veriora ac solidiora priscae nostræ Historiæ, ex genuinis Islandorum monumentis, sobrie & cum salis grano digestis intellectis, substruxerit fundamenta. Et, cum in his quoque hinc multa occurrant ducentæ, tam alias obcaustas, quam ob ipsum, quo laborant, defectum, illinc plurima obveniant vaga ac lubrica, ideo

præcipue, qvia desiderantur historici temporum
 characteres, commemorabiles maxime eventus ad
 justos annorum calculos revocare ac determinatis
alligare periodis primus ille est adgressus: partim
 chronologica adhibendo artificia, ex generatio-
 num ordine atqve articulis nec non synchronismis
 momentosis deponita, partim etiam, qvæ habent
 nostrates, nunc inter se, nunc cum idoneis exte-
 rorum testimoniis scriptorum sollicitius contenden-
 do. Qya qvidem via sicuti aptior alia atqve accomo-
 datior vix haberi poterit, si minus ad invenien-
 das hujus generis sua se fere subducentes antiqui-
 tate, ipsas historicas veritates, certe ad eruendum
 id, qvod vero est proximum, ita multiplici esse
 obseptam difficultate non potest non deprehendere,
 qvi primus calcaverit: qva propter nec mirum, nec
 vitio omnino vertendum TORFÆO, si, qvod syste-
 matum conditoribus haud raro accidere solet, rem
 acu non tetigerit ubivis, neqve per omnia æque
 felix conamini responderit successus; id qvod & ipse
 de se non putat alienum. (vid. ser. Reg. Dan. p.
 243.). Ita, ut unum verbi causa adferam, qvod &
 observarunt alii, sibi non constare, qvem ponit
FORNIOTHERI atqve **ODINI Asiatici** synchro-
 nismum (vid. Hist. Norv. part. I. p. 152), nullo
 negotio apparebit perpendiculari Fornjotheriano in
 stemmate, qvod ex *Orig. Norvegicis* allegat ipse,
 esse octavum GYLFONEM, qvi, docentibus Islandis
 nec diffidente TORFÆO, una cum ODINO vixerit,
 apparebit, inquam, nominum similitudinem frondi
 suis

• • •

fuisse nostro auctori, cum STURLONIDES dicat, VANDALUM S. R. sexto ab ODINO generationis gradu distantem, duxisse SNÅRI filiam, SNÅRIUM hunc GYLFONIS abavum, ut in Fornjothe-
riana genealogia habetur, fuisse non dicat. Ex aliis multis, nos Torfæanam hypothesin, *de pluri-
bus Ragnaris Lodbrokiis* (vid. Ser. Reg. Dan. Libr.
3. cap. 12.) brevi specimine & prout tulerint fa-
cultates, enucleare in animum cum induxerimus,
mitiori C. L. judicio qvaliacunqve hæc nostra enixe
comprendamus.

§. II.

Locum Reges inter borei orbis, ut in illis tem-
poribus, potentissimos tueri RAGNARUM LOD-
BROKIUM, ita Islandorum testantur annales, ut ea
de re ambigi non possit amplius: etiam si in nume-
rum Svecorum Regum non referant, sed soli vin-
dicent Daniæ, & nostratium multi, JOHANNES MA-
GNUS, MESSENIUS, alii, & Dani Historici, SAXONIS
utriqve secuti ut auctoritatem, ita quoque miram,
quam huic induxit seculo, confusionem. Missis his,
de quibus dextre omnino se extricavit TORFÆUS,
postqve eum alii recentiores, nos nostro sufficere
instituto arbitramur, præeuntibus Islandis, seqvens
Regiæ per hanc periodum successionis struxisse sche-
ma. Post IVARUM VIDFADMIUM primum,
rejecta ynglingorum, suæ domus Regem, socio
regimini Sveciæ Daniæqve præfuerunt illius ex filia
nepotes HARALDUS HILDETAN & RANDVE-
RUS, uterini fratres. Hoc raptim extincto, a patruo

HARALDO in imperii societatem cooptatus est ejus
 filius SIGURDUS *Ring*, qvo cum deinceps, post
 fatā HARALDI, in Bravallinis cæsi campis, hujus
 itidem filius EISTENUS *Beli* communia septentri-
 onis sceptra rexit. SIGURDO natus RAGNARUS
Lodbrok, qvi & ipse primum cum EISTENO
 una regnavit, dein uero, hoc sublato, solus impe-
 rio potitus, ultimus fuit Ivaricorum Regum, qvi,
 dicente STURLONIDE (Hist. yngl. cap. 45.) in Sviōnes
 Danosqve simul monarchica gavisi fuerant potestate.
 Nititur ipse quidem hic, qvem indicavimus, suc-
 cēdendi ordo Islandorum fide & auctoritate; ceterum
 eadem non æqve, id qvod haud diffitemur, nitit
 tur illa, qvam posuimus nos, singulos inter hujus
 periodi Reges imperii communio (*Brôdraskipt*), ut
 pote de qva, in qualibet Regum successione, men-
 tionem illi diserte non inferunt. Sed vero, præter-
 qvam qvod ex eorum monumentis constet, ejusce-
 modi consortiones, hoc in primis ævo, inter Im-
 perantes frequenter obtinuisse, id nostram vel
 maxime juvat sententiam fulcītqve qvod qvæ de his
 tradunt Regibus Islandi ipsi, nisi hoc posito fun-
 damento, neqve intelligi recte neqve apte explicata
 ri ac constare sibi queant. Qvare etiam TORFÆUS
 (Hist. Norv. part. i. p. 496.) se non asseQUI fate-
 tur, qvi factum sit, ut SIGURDO in Sviōnia succes-
 serit EISTENUS, præterito RAGNARO, vero il-
 lius hærede; nimirum inde id est, qvod, sedula li-
 cet manu Islandica versaverit scripta, ipsi tamen
 non advertenti se, nescio qvomodo, hæc surripue-
 rit,

rit, qvæ ubivis in illis obvia est, communis inter
 Reges imperii ratio. Et est alioquin Patria in Historia
 hæc RAGNARI epocha vel ideo notanda, qvod, cum
 Ivaricæ omnes ditiones, qvæ, præter bina borealia
 Regna, STURLONIDE teste, permagnam Saxoniam
 Angliæque partem nec non orientales Balthicas oras
 suo adstringebant ambitu, ad eum usqve conjunctæ
 permansissent, post RAGNARUM eadem fuerint
 discissæ, abeunte illius domo in duas, qvod dicunt,
 lineas, altera Svecorum Regum, per BJÖRNO-
 NEM ferrei lateris, altera Danorum, per SIGUR-
 DUM Angvioeculum, sed subsistente nihilo minus
 apud illos eodem, qvi sub IVARO cœperat, ad-
 ministrandi regiminis modo. Ad RAGNARI vitam
 qvod adtinet, momenta, qvæ huc spestant, præ-
 cipua ex illius docemur Historia, qvæ Islandico e-
 dita idiomate reperitur in collectione Biörneriana
 (*Nordiska Kämpadater*). Hæc vero, ut & carmen
 RAGNARI exseqviale, in illa cap. 16. obvium,
 qvod pepigisse ASLAUGEM, alteram illius uxorem,
 suspicatur Torfæus (l. c. p. 499.), et si sui redoleat
 seculi genium, si tamen a metaphorica dictione,
 Islandis, suo modo non minus ac Orientalibus, fre-
 quentata, & mythica eorum poësi discesseris, ni-
 hil admodum fabulosi videntur continere; qvin
 auetorem nonnulla ab exterorum quoqve scriptis
 fuisse matuatum, haud improbabilis forte legenti
 injiciatur suspicio. Nos ut summa tantum vitæ
 Ragnarianæ capita, extremis, qvod ajunt, digitis
 attingamus, propositi fert ratio. RAGNARUS
 SI-

• • •

SIGURDI Ring, ut diximus, filius, vir staturæ proceræ, elegantis formæ, ingenii erga suos liberalis, sævi in inimicos, ubi per ætatem licuit, piraticis exercitiis, in qvibus ut eximiā tum laudem, ita totum animum vel principes ponebant viri, se devovit illisqve postea ad senectutem usqve est delectatus. Ex THORA BORGARHIORT, HERAUDII Gothiæ Jarlii filia, qvam Juvenis admodum duxit, binos postqvam susceperebat filios ERICUM & AGNARUM, hac orbatus uxore, cum, dolorem levaturus, ad piraticam sibi familiarem rediret, adpulsa forte ad Norvegica litora classe, in KRAKAM incident, cui, ultimæ licet ipsa sortis videretur, virginis tamen captus venustate, vinculo se sociat jugali. Filios hæc ei dedit IVARUM *Exossem* (Benlös), BIÖRNONEM *ferrei lateris* (lärnsida), HVITSERKUM, RAGVALDUM & SIGURDUM *An-gioculum* (Orm i óga). Cum vero postmodum ad nova cum EISTENI filia conjungenda connubia applicuissest animum, parumqve abesset, quin KRAKÆ, abjectioris conditionis feminæ, remitteret nuntium, regiis illa amplexibus se haud esse indignam monstravit, prodendo suum genus, certo haec tenus teatum consilio: regio nempe se sangvine satam est professa, patre SIGURDO *Fafnericida*, inclyto nuper heroë matreqve BRYNHILDE *Budina*, Saxonie Regis filia, ASLAUGEM vero vocari nomine. Intercedunt inde cum EISTENO, ob spretas filiæ nuptias, RAGNARO inimicitæ, & res tandem in bellum adducta, in qvo & periere hujus filii ambo,

• • •

ambo, THORA geniti, qui primi intulerant, & ipse
denique EISTENUS, illorum fratribus fraternalis
ulciscientibus mortes. Tum Ragnaridæ, armis in
australe imperium (*Sudurrike*, Germaniam intelli-
gunt interpretes) conversis, obvias quasque gentes
urbesque devastant, Visiburgum solo æquant in-
deinde progressi longius, Lunam, quæ Etruriæ
urbs creditur, occupant, recta ipsam petituri Ro-
mam; a quo vero cum deterruerint proposito, quæ
percunctantibus dicitabantur, longiora locorum
intervalla & itinerum anfractus, mutato consilio, a-
liorū flectentes bellis ac victoriis exteris multas
a se peragratas implent regiones. Interea RA-
GNARUS, ne deset ipse domi gloriam fortium fa-
cinorum omnem relinqueret filiis, quos usque-
quamque jam percelebrabat fama, consilium capit,
expeditione inauditæ hactenus audaciæ, res eorum
gestas superandi, & deliortante neqvicquam uxore,
validissimum Angliæ regnum, duarum non amplius
navium classe, instructo tamen illis imposito milite,
ferocius quam prudentius adgreditur, successu quo-
que quam ausu infeliciore. Siqvidem post pugnam
fortiter qvidem adversus Anglos depugnatam, ab
ELLA regionis Rege vivus tandem capit, & vi-
perinis in carcere morsibus objecitus funestum e vita
facit exitum, quem vero constantia, hujus ævi digna
heroibus, cohonestavit, dicam an contempsit. Nun-
tio paternæ cœdis accepto, domum reduces filii
celerem qvidem vindictam parant, sed iratum in
prælio adversus ELLAM experti martem, in oppor-

tuniorem differre illam coguntur occasionem. Ea fini
IVARUS, fratribus callidior, abeuntibus in Daniam
 illis, in Anglia remansit, & pace ad speciem cum
 Rege composita, exemplo Virgilianæ Didonis, tan-
 tum sibi stipulatus arvi, quantum taurino posset
 circumdare tergo, hoc in tenuissimas corrigias
 dissecto, novam condidit urbem, Lundunaburgum,
 qvod Londinum vertit **TORFÆUS**. Tectis inde ar-
 tribus ac molitionibus, ad fallendum **ELLAM** com-
 positis, procerum populique voluntates, alienatas
 a Rege, ad se allexit; qvo facto, hac ex parte tu-
 tus maturumqve erumpendi tempus adesse ratus,
 fratres advocat, qvi, Anglorum suum prodentium
 Regem ope, acie tum superiores, cruenta **ELLÆ**
 nece patris manibus parentavere ejusque postea
 inter se partiti sunt amplissimas ditiones. Hæc, qvæ
 multis convestita momentis explanatius Ragnari Hi-
 storia exhibet, nobis per rerum apices volitantibus in-
 de suffecerit decerpisse. De cetero **RAGNARO** in-
 didisse putatur cognomen *Lodbrokii* vestitus ille
 hirsutus, seu villoſæ piceqve illitæ braccæ, qvibus
 induitus **THORÆ** sibi conciliaturus nuptias, serpen-
 tem auro incubantem peremerit, qvi immanni cir-
 cumflexu virginis ambiisse dicitur palatum,
 qvemqve alii procum interpretantur divitem, sed
 patri filiæqve molestum (v. WILD. not. in Puff. p.
 273.), alii murum **THORÆ** domum valido cin-
 gentem opere (vid. a DALIN H. R. S. part. i. cap.
 16). Fabulatur SAXO (Hist. Dan. p. 170), hoc illi
 cognominis per ludibrium ab **HERRAUDO** ipso
 fuisse

fuisse impositum, & existimat HOLLBERGIUS (H. R. D. p. 62.), nauticæ illud vitæ, cui præ aliis deditus erat RAGNARUS cuique ejuscemodi vestimentorum genus ad prime convenerit, esse adscribendum; sed nec minori forsan probabilitate Illustr. a DALIN & Svetico *Luden* & *Brokug* derivat, poneas RAGNARUM, cum murum ad THORÆ castrum esset oppugnaturus, hispido ac versicolore occultare se voluisse indumento.

§. III.

Qui res RAGNARI gestas utcunque persequntur, Islandi, in notandis temporum epochis nec æque curiosi, ansam dedere recentioribus, qvod superius innuimus, has curatius per chronologicæ artis regulas definiendi. Ponit TORFÆUS (Ser. R. D. p. 240.) RAGNARUM natum A:o post Christ. DCCXX. denatum A:o DCCXC. vixisse LXX. Annos. Et nititur ista qvidem supputandi ratio tum adoptato ab auctore systemate æræ Odinianæ, qvam LXX. Annis antevertere Christianam statuit, tum etjam generationum RAGNARUM præcedentium calculo, qvorum singulis articulis nunc XXXV. nunc XXXII. Annos adsignat, nec non synchronis. mis ex ipsa historica serie petitis (loc. cit. p. 105. seq. 222. seq.): quadrare etiam hanc in methodum videntur genealogiae, ab RAGNARO ipso vel ad HARALDUM pulchricomum Norv. R. vel ad ERI. CUM Emundi S. R. vel ad nonullos Islandiæ ab origines, HARALDO coævos, deductæ, qvæ V. ut plurimum aut VI. a stipite continentur generationum

gradibus (l.c. 362. 366. 370. 372.). Robur præterea his addere putatur NORNAGESTI testimonium, unde patuerit, SIGURDUM *Fafnericidam* RAGNARI ficerum vixisse anteqvam CAROLUS MAGNUS Imperatoriam Francis affereret dignitatem (ib. p. 385.): cuius qvidem argumenti vim non infringere videntur fabulosæ multæ relationes, qvarum est plena *Nornagesti Historia*; cum id saltem inde elicatur, vergente seculo X. quo isthæc OLAVO *Tryggvonidi* narrata feruntur, creditum fuisse ab omnibus, quod, qvi ibi nominantur, homines seculis proxime exactis vixerint, qvodqve ideo RAGNARUS ad octavum omnino seculum, ejusque filii ad novum fere fuerint referendi. Haec talia, in qvibus esse multis jam nobis non vacat, bene qvamvis se satis habere statuantur, haud tamen desunt, qvæ illis opponi possint, varia quantivis ponderis dubia, sed qvæ & notavit TORFÆUS, & diluere est conatus. Ex gr. genealogias in *Origg. Norv.* obvias, qvæ vel RAGNARUM vel ASLAUGEM non nisi qvinto decimo generationum gradu a FORNJOTHERO separant, mutilus esse ex perfe*ctoribus* aliis ostendit: JORNANDIS ERMANARI-CUM, qvi seculo IV. vixisse & idem RAGNARO junctus affinitate prohibetur, huc non pertinere observat: refellit SAXONEM & eum secutos, qvi GODOFREDUM qvendam, qvem RAGNARI faciunt proavum, CAROLO M. coævum statuunt; demonstrat contra WORMIUM, locum epicedii Ragnariani (stroph. XIX.), qvi de *Pulcricomo* agit, non de

de HARALDO Norv. R. esse intelligendum: quæ
de urbis Londini initiis Ragnari Historia ipsa ad-
fert, exiguum mereri fidem pronuntiat; & quidem,
qvod addimus nos, rectissime pronuntiat, si de ipso
Londino, qvod Angli regni est caput, qvodqve
vel TACITI ævo celebre fuisse emporium constat
(V. Annal. Libr. XIV.), accipiatur; at vero TOR-
FÆO, nobis saltem, videtur sua ipsius versio fucum
fecisse, cum *Lundunaborg*, nomen oppidi in textu
occurens, *Londonum* reddat, qvod verius forte *Dong-*
castrum, ut habet POLYDORUS VERGILIUS (Hist. Engl.
Lib. V. p. 99.), vel aliud qvoddam ad *Dunam* Ang-
liæ fluvium in luco aliquo situm castellum fuisse
interpretatus. Scrupulum autem, ægrius forsan e-
vellendum, injiciunt exteri medio ex ævo scriptores
& Franci & Angli, qvibus ut ob crebras ad eorum
oras expeditiones non potuit non innotescere RA-
GNARUS, ita illius hinc inde faciunt mentionem,
detorto licet aliquantulum nomine, in *Lotbroci*,
Lothebri, *Lobroci*, *Lodparchi* &c. adpellationem.
Refert BROMTONUS (V. Chron. in Collect. script.
Angl. Twysden. col. 804.), *Lotbebrocum*, virum
regia genitum in Dania stirpe, in Angliam aliquando
delatum, ab EMUNDI Regis venatore *Bernone* per
invidiam interfatum; *Bernonem* autem dein ad ul-
tionem paternæ necis, illius a se collata in Regem
culpa, excitasse Lothebroci filios INGVARUM &
HUBBAM, qui EOMUNDUM trucidarint A:o
DCCCLXVI. vel DCCCLXX. Horum qvoqve fra-
trum *Ingvari* & *Hubba* opera antea usum fuisse

CODRINUM Dan. R. in debellando OSBRITHO,
 Northumbrorum Rege, qvem ut hostiliter adgre-
 deretur permoverat nobilis Anglus *Bruern*, narrat
 idem BROMTONUS (l. c. col. 803.). MATHEUS *West-
 monasteriensis* eadem fusius de EDMUNDO per-
 seqvitur (V. For. Hist. p. 314. seqv.); & adsurgit
 his ipse ARIUS *Frod.* Island. qvi EDMUNDI cædem
 ab IVARO RAGNARI *Lodbr.* filio patratam scri-
 bit A:o DCCCLXX. (v. Sched. Ar. p. 68.). Adhæc WIL-
 HELMUS *Gemmeticensis* filium *Lothroci*, qvem BIER
ferreæ costæ adpellat, cum suo Pædagogo *Hastingo*
 Galliam circa A:o DCCCLI. depopulatum esse narrat,
 adjiciens nonnulla, præsertim de Lunæ urbis occupatio-
 ne, non multum ab illis discrepantia, qvæ ipsa
 habet Ragnariana Historia (v. script. Hist. Norrm.
 in collect. DuChesn. p. 218.). AJMOINUS quoque
Ragnarii ducis Norrmanorum meminit, qvi sub
 principe *Borico* Francicas terras, ad an. DCCCXLVI.
 devastarit (v. Corp. Franc. Hist. Vet. in collect. Ha-
 nov. 1613. p. 476.), qvemque ipsum nostrum RA-
 GNARUM fuisse suspicatur PONTANUS (Rer. Dan. libr.
 IV.). Accedit, qvod cum nostrates & SAXO constan-
 ter affirment, ab ELLA Angl. R. neci datum fuisse
 RAGNARUM; hujus nominis non nisi tres Reges
 Anglorum commemorant annales, qvorum unus ad
 initia seculi sexti, alter ad finem circiter ejusdem
 ævi refertur, tertius, qvi hic maxime in censum
 venire posset, dicitur ab *Ingvare* & *Hubba* occisus
 A:o DCCCLXVII. (v. BROMTON. l. c. & GIBSON.
 Annal. Angl. Sax. ad h. an.). Hæc omnia, si
 nota-

35

notata in illis species tempora, parum Torfæano
cum calculo, qvi RAGNARI obitum, ut diximus,
in annum DCCXC. conjicit, videbuntur congruere.
Quod eum animadverteret ipse, hunc ut solveret
nodum, binos est commentus *Lodbrokios*, alterum
RAGNARUM SIGURDI *Ring* filium, Svec. Da-
niæque Regem, alterum celebrem qvendam piratam,
aut alicujus Danici territorii dominum, qvem nostra-
tes ignorantes cum RAGNARO Rege confuderint,
huic adscribendo, qvæ ille ejusqve nati gessissent.
Absoni qvidem nihil fidei continet per se ista posi-
tio, cum hominum exempla cognominum plura
suppeditet vel ipsa septentrionalis historia (v. TOR-
FÆUS l. c. p. 343.); interim tamen vix fiet probabilis
singula pensantι rerum momenta, præsertim qvod
utriusqve filiorum qvoqve nomina in multis adeo
conveniant. Haud igitur alienum fuerit aliam ten-
tasse viam componendi inter se, si fieri poterit, ist-
hæc testimonia; id qvod nos brevi jam conatu abi-
solvemus, visuri maxime, qvo loco habenda sint,
qvæ ab exterorum proferuntur scriptis.

§. IV.

Omnium sane rectissime hoc, qvicqvid est,
conficeretur negotii, si ipsam adgredi liceret arcem,
chronologiam loqvor Torfæanam, qvam qvidem
qvod tamen pace meritissimi auctoris dixerimus,
ita arbitramur comparatam, ut non per omnia re-
rum intelligentibus se queat probare. Et, si qvod
est dicendum, nescio an ad explicandas saltem
has ambiguitates facile qvis systema excogitaverit
apti.

aptius illo, qvod amplexus est Illustr. a DALIN in consummatissimo Svecanæ Historiæ opere; ibi námque cum ponatur annus RAGNARI emortualis DCCCLX: *mus*, qvod huic dein hoc in argumento fere est connexum, ita digeri videbis singula cum illius, tum filiorum gesta atqve ad exterorum narrationes aptari, ut non possint non multa se veri commendare similitudine (v. Hist. Regn. Svec. part. I. cap. 16, 17). Verum enim vero eum diffusioris sit ista disquisitio indaginis, cui nostram in præsenti cymbalam non ausimus committere, in eo solummodo leviori versabimur opera, ut paucis inqviramus, num, admissavel maxime, totam qvamvis non concedamus, Torfæanæ chronotaxeos serie, ejus ponderis sint, quæ habent exteri, ut eo nomine bini statuantur oporteat RAGNARI *Lodbrokii*, qvorum alter nostraribus ne nomine quidem notus vere poterit dici. Si qvæsiveris, qværendum vero id vel maxime esse ipsa rei monet indoles, qvinam sint qvaleſive, auctoritate qvorum heic standum putatur, invenies fuisse monachos & clericalis ordinis viros seculi ut plurimum duodecimi, & hos qvidem, cum id in scriben-
 do haberent propositi, ut sui ordinis statusqve res, quæ-
 ve ad jura potissimum cœnobiorum ecclesiarumqve
 qvovis modo defendenda faciebant, curiosius ac
 dedita opera perscriberent, cetera pressius neglig-
 entiusqve & velut in transcursu perstrinxisse
 atqve eatenus tetigisse tantum concisis in annalibus,
 qvatenuis præcipuo huic, qvem intendebant, scopo
 subserviebant. Non est itaqve, ut multum ab illis

expeſtemus lucis in momentis vel ad civile regi-
men vel ad bellicas res ſpectantibus, multo
minus, ut unos eos ſequamur duces, & que negli-
gentes ac parum fidos, qvando de exteris loquun-
tur, qui per bellicas expeditiones in ipsam qui-
dem Angliam, ſed aliquot ante ſuam etatē ſe-
culis, fuſceptas innotuere. Et fatetur ipſe GIBSO-
NIUS (præf. Chron. Engl. Sax.), ſcriptores hoſce
nec convenire inter ſe, nec in omnibus fidei eſſe
explorata: id qvod, ut ad oculum pateat, uno tan-
tum alterove ſufficiat probaffe exemplo, ipsam
feriente chronogiam, de qua in præſenti inpri-
mis agitur. INGVARUM & HUBBAM, qvos ſta-
tuit BROMTONUS (loc. ſup. ci.) occidiffe S. EDMUN-
DUM ad an. DCCCLXX. eosdem A:o DCCCCXCV.
intervallo CXXV. annorum, Angliam devastaffe
ſcribit RUDOLFUS de Diceto (v. abbrev. Chron. in
coll. Twysd. col. 461.): qvos præterea utroqve, hunc
A:o DCCCLXXIII. illum quadriennio poſt cœſos
tradunt BROMTON. (l. c. col. 809.) & SIMEON Dunelm.
(Coll. Twysd. col. 146.). De BIERO ferreæ coſtæ &
HASTINGO ita diſcrepan, ut, qvam ab iſtis illatam
Gallie depopulationem VILHELMUM Gemmet. ad
annum DCCCLI. referre vidimus modo, eandem
ORDERICUS Vitalis (Hist. Eccl. libr. 3. in coll.
Du Chsn. p. 458.) contigisse ſcribat ſub CAROLO
Simplice, qui ante annum DCCCXC VIII. Francia
non capiſſivit ſceptra, & WALSHAM. (Ypodigm.
Neuſtr. p. 5.) narret, HASTINGUM eundem lega-
tione funetum tuſſe ad ROLFONEM, quem anno

demum DCCCCXII. in Franciam appulisse in vul-
 gus notum ; qvid qvod RADULFUS de *Diceto* (loc.
 cit. col. 458.) HASTINGI injiciat mentionem ad
 annum DCCCCCLXXVIII. Vel levi hoc ex speci-
 mine , cui plurima addi possent , nemo non vide-
 rit , opinor , qvam parum hi in ipsa qvoqve tempo-
 rum notatione sibi constent annalistæ . Suspicio i-
 gitur haud vana fuerit , illos hinc res ipsas , illinc
 homines eorumqve nomina non satis a se distinxisse,
 sed cuncta confundendo , *Lodbrokio* filiisqve , qvo-
 rum maxime inclytæ erant expeditiones , tribuisse
 qvæcumqve a nepotibus & posteris , nonnunqnam
 qvoqve ab aliis , nominis sibi ignoti , comperissent ge-
 sta ; qvod utiqve isto certe ævo & temporibus in-
 super turbulentissimis , qvibus omnia armis tumultuqve
 miscebantur , nec insolens cuiquam videbitur , nec mirum . Hinc etiam est , qvod Lodbro-
 kiana epocha , cui ab exteris multum alioquin spe-
 rari potuisset accessurum luminis , vel eam ob caus-
 sam , qvod & exteri tractent , explicatu multo sit
 difficillima . Ratio , cur Angliæ toties intulerit ar-
 ma RAGNARUS , sine dubio illa fuit , ut jura tu-
 taretur in Northumbriam , hæreditate a majoribus
 accepta atqve a HROARO , abavo IVARI *Wifad-*
mii , qvi connubio acquisiverat , a sexto inde secu-
 lo in se propagata . Istam qvidem bellorum cum
 nostratis causam reticent Anglorum fasti , aliam
 interferentes ; sed ponderanti attentius rerum mo-
 menta haud fieri improbabile , eos HROARI nomen
 nunc in *Bruer* , nunc in *Beorn* convertisse atqve ad

re-

recentiora traxisse tempora, qvæ vetustioribus acci-
 derunt; & miram quidem illam confusionem, qvæ
 tam in nostra hac epocha, qvam apud KNYGTHO-
 NUM (colle&t. Twysd. col. 2320. 2325.) regnat,
 notavit ac scite omnino discussit Nob. WILDE (not.
 ad Puff. p. 280. 290.). Profecto apparet per Anglo-
 rum *Yngvarum* qvi a nonnullis etiam *Hivais* dici-
 tur (v. GIBSON. l. c.), nunc IVARUM *Widsamium*,
 nunc cognominem *Benlōs* intelligi, & qvem hu-
 jus fratrem adpellat BROMTONUS, HUBBAM Frisio-
 rum ducem nominari a SIMEONE *Dunelm.* (coll.
 Twysd. col. 70.); ac a KNYGTHONO quoque, qvi de
 CANUTO M. Dan. ac Angl. Rege agit, contor-
 queri misere nomina *Halfdani* in *Birkelan*, *Godo-*
fredi in *Godard*, *Haraldi* in *Thorald* &c. nec non
 res, pluriū licet seculorum, perplexe congeti &
 una velut glomerari farragine videbis. Præterea
 etiam, quæ de BIERO ferreæ costæ habent Franci
 scriptores, in BIÖRNÖNEM, qvem patrem Regum
 ERICI *Ups.* & BIÖRNÖNIS ad *Haugi* profert *Hi-*
storia Hervoræ, posse quadrare docuit Nob. WILDE
 (l. c. p. 301.). Qvæ cum ita sint, operæ vix pretium
 fuerit in componendis inter se istis omnibus mul-
 tum elaborare: verbum tamē addam de synchronismo
 ELLÆ, a qvo imperfectum RAGNARUM
 soli tradunt nostrates, non Angli. Northumbriam,
 inde fere a HROARO, variæ discidebant factiones,
 qvas inter minimi non ponderis Danica erat, *Scal-*
dingorum (forte a *Skold*) nomine nota; & factum
 hinc, ut, ab exente seculo octavo in mutuas rue-
 rent

rent cædes Berniciæ ac Deiræ, in qvas divisa regio-
 nes antiquitus fuit Northumbria, imperantes æmu-
 li. Si hæc non ignorasse ponatur RAGNARUS, in
 promptu est ratio, cur Anglicanam profectionem levi-
 adeo apparatu & non nisi duabus stipatis navibus in-
 struxerit, videlicet suam tantum factionem, per se va-
 lidam ante, corroboratus. Sed sefellisse eum videtur
 spes & ab eo descivisse sua factio, ducem forte ha-
 bens ELLAM, cui juveni admodum suarum partium
 homines regnum destinaverint, qvemque vel ideo
 RAGNARO jam infestum fuisse, ad fidem utique
 primum. Qvis & unde fuerit hic ELLA dictu non
 est proclive, cum SIMEON Dunelmensis (loc. cit. col.
 70. 79.) nunc OSBRITHI R. fratrem, nunc regii semi-
 nis extraneum appellat. Quidquid est, sub inter-
 venientibus in Northumbria turbis videtur ille cum
 ETHELREDO primum, dein cum EARDULFO,
 cum OSBRITHO denique continuo de summa re-
 rum dimicasse, donec illam tandem A:o DCCCLXII.
 obtinuerit. Ponas ELLAM anno DCCXC. qvo mor-
 tem Ragnaro concivisse vult TORFÆUS, puerum
 fuisse X. annorum, qvæ ætas non impedierit,
 qvominus ille, claris utopte ortus natalibus, fa-
 ctionis dux potuisset haberi, octogesimum septi-
 mum complevisse annum dicendus erit, cum A:o
 DCCCLXVII. ejus morte paternam ulciscerentur
 filii RAGNARI, qvos & ipsos ætate valde quidem
 proœcta statuas oportet, humanæ tamen vitæ mo-
 dum non excedente. Et juvat hanc hypothesin,
 qvod longum sat temporis spatium ipsam inter RA-
 GNA-

21

GNARI cædem ejusque vindictam a filiis expeditam vir-
deatur intercessisse. Hæc, qvæ nos ut verisimilia & re-
rum temporisqve convenientia statui strictim adtulimus
(conf. WILD. l. c. p. 285.), si minus arriserint, nec refra-
gabimur, si qvis cum TORFÆO (loc. cit. p. 392.)
credere malit, ELLAM interfectorum RAGNARI
Ducem fuisse exercitus, aut conspicuæ dignitatis vi-
rum, unde nostrates Règem eum autumaverint; vel
etjam, si dixeris in nomine forte esse erratum, ita
ut Ellam, qvi sua morte RAGNARI cædem ex-
piarit, hujus filii, falso qvodam rumore decepti,
auctorem habuerint facinoris. Nobis, qvibus esse
longioribus in præsenti non licet, sufficerit indi-
casse, ad intelligendas explicandasqve hujus epochæ
res non esse opus, ut præter RAGNARUM qvis alium
cum TORFÆO comminiscatur *Lodbrokium*, qvem no-
stri penitus silent annales, qviqve, si extitisset, & qve
illis notus esse potuisset, ac ROLLO ille Norman-
nici Stator Ducatus nostratibus non minus
celebratus, qvam exteris scriptoribus.

TANTUM.

Till Herr CANDIDATEN.

Klar och nyttig kunskap vinna,
År at vara verklig lård,
Er, at till den Heder hinna,
Gör Er flit och quikhet vård.

Söka upp de skål som prisa
RAGNARS rum bland Kungars ått,
År, på ådelt sätt, bevisa
Sig till LAGREN hafva rått.

J, Herr CANDIDAT, oss lären,
Hvad man förr så vist ej sedt:
J en sanning oss föråren,
Som Ert snille först beredt.

Lårdom saknar aldrig åra,
Er belöning bör bli den,
På PARNASSEN att få båra
LAGREN, som APOLLOS Vän.

J. O. Ch.